

КАКЪ ЗАВИСТЪТА ПОГУБИЛА ДВАМА БРАТЯ

Имало двама братя. Единиятъ билъ много богатъ, а другиятъ — беденъ. Бедниятъ билъ рибарь. Отъ сутринъ до вечеръ той прекарвалъ край морето, а понѣкога и презъ нощитѣ не се завръщалъ. Богатиятъ пъкъ си стоялъ въ къщи, броилъ жълтицитѣ си и на никого не давалъ и залькъ хлѣбъ. Голѣмъ скъперникъ и саможивъ човѣкъ билъ той. И колкото бедниятъ билъ добъръ, толкова богатиятъ билъ злобенъ и жестокъ. Сякашъ не били родни братя, а хора отъ двата края на земята. И, ето, една сутринъ рано-рано бедниятъ братъ почувкалъ на тежкитѣ порти на богатия. Отворили му, и той влѣзълъ. И тамъ предъ очуденитѣ очи на брата си той изсипалъ една пълна торба съ жълтици.

Богатиятъ изблешилъ очи и почналъ да милва съ ржка жълтицитѣ.

— Ахъ, златничкитѣ, хубавичкитѣ, миличкитѣ парички... Отгдето ги взе, братко, казвай по-скоро...

— Всѣки день отъ сега нататъкъ ще нося по една пълна торба, — казалъ бедниятъ братъ и започналъ да събира жълтицитѣ въ торбата.

— Но кажи, бе братко, не ме мжи, — задъхванъ отъ злоба и отъ мъка завикалъ богатиятъ братъ.

Тогава бедниятъ седналъ и започналъ да разказва:

— Отъ една седмица, братко, нищо не бѣхъ хващалъ. Хвърляхъ мрежата, но все напусто. Вадѣхъ все тиня, камъни и трѣви. Но снощи, когато, уморенъ и отчаянъ за последенъ пжтъ изтегляхъ мрежата, нѣщо въ нея започна да блести. Бързо дръпнахъ мрежата на брѣга и какво да видя... златна рибка, цѣлата златна. Отъ главата до опашката.